

[Leif Hermann]

har begået, uden at det på noget tidspunkt er lykkedes at forbedre forholdene.

Vi kan faktisk godt forstå, at Socialdemokratiet undertiden kan blive grebet af en eller anden form for desperation, når man ser, hvordan større virksomheder rent faktisk blæser på, hvordan de overholder vilkårene for de miljøgodkendelser, de har fået. Det er jo ikke første gang, vi i aviserne kan læse om, at nu er den udledningstilladelse overtrådt med 100 pct., og nu har man gjort sådan, og nu har man gjort sådan, og vi har også set amtskommuner, der har omfortolket deres miljøgodkendelser, sådan at de faktisk kom til at passe til den forurening – altså til de overtrædelser – der har været tale om.

Vi mener imidlertid ikke, at denne fortvivelse skal udmøntes i, at man generelt konkluderer, at vi skal have de store svin, om jeg så må sige, ind under miljøministerens vinger. For det første fordi vi nu har sagt, at tilsynet med disse virksomheder, som tidligere i hvert fald efter loven lå i kommunerne, nu er overført til amtskommunerne, og vi synes, amtskommunerne skal have en vis chance for at dokumentere, at de også magter den tilsynsopgave. For det andet fordi der også i kommunerne og i amtskommunerne i de kommende år vil være behov for en ganske betragtelig udvidelse af ekspertstaben, således at man er i stand til at sikre en klar og fornuftig dokumentation, når man står med overtrædelser af de givne vilkår.

Endelig spiller det en temmelig betydelig rolle for os, at de lokale miljøbevægelser får en væsentlig længere vej til den myndighed, der skal håndhæve godkendelserne og vilkårene for dem. En af grundene til, at vi her i landet virkelig har fået en meget aktiv, bred og sober folkelig debat om miljøproblemerne, er de lokale græsrodsbevægelsers initiativer – dette, at nogle mennesker har sat sig ned og sagt: nu går vi til bunds i problemet, hvad enten det vedrører Proms, KVK, Superfos, eller hvem vi ellers kan nævne af sorte navne i dansk miljøpolitik. De vil få lang vej. Bare sådan noget som aktindsigt i Miljøstyrelsen vil være vanskeligere for disse mennesker at komme igennem med, end når man står over for et amtsråd. Jeg siger ikke, det er nemt at få aktindsigt, men jeg tror bestemt ikke – tværtimod – at det bliver lettere at komme igennem over for Miljøstyrelsen; af-

standen i sig selv virker psykologisk afskrækkende.

Det sidste, jeg skal sige, er, at ministeren, som Det Konservative Folkepartis ordfører også refererede, har brugt indkaldebeføjelsen, og vi har ikke noget imod, at ministeren i situationer, hvor der er konkret anledning til det, bruger sin indkaldebeføjelse, sådan som det er sket.

Vi mener altså ikke, der er behov for ændringer, og kan derfor ikke medvirke til forslaget.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg lyttede med interesse til det, hr. Leif Hermann sagde, og jeg må sige, at jeg – og det hører i hvert fald ikke til hverdagsbegivenhederne – følte mig temmelig godt dækket af hr. Leif Hermanns synspunkter. Jeg vil derfor ikke repetere alt det, hr. Leif Hermann sagde, for det var egentlig til dels det samme som det, jeg ville have sagt, men jeg tror faktisk på en mindre elegant måde end hr. Leif Hermann.

Jeg vil dog nævne ét forhold, som hr. Leif Hermann ikke omtalte, og som jeg også synes godt kunne indgå i ministerens overvejelser, og det er følgende: det er rigtigt, at der vil blive opbygget en stor ekspertise ude i amterne og kommunerne i de kommende år, og det tror jeg også vil være godt nok på de mere traditionelle tekniske områder, men når det drejer sig om de nye teknologier, synes jeg, man skal overveje, om man kan finde en anden procedureform. Jeg håber ikke, jeg er i modstrid med hr. Leif Hermann, når jeg forestiller mig, at det kan ske ved, at man udlåner noget personale et eller andet sted fra til de lokale myndigheder, eller ved at man indkalder virksomhederne i første omgang, men det synes jeg vi kan diskutere under udvalgsarbejdet.

Jeg synes egentlig, at bioteknologiområdet er et meget godt eksempel på noget, man ikke skulle starte med lokalt, men som man kunne have startet med centralt og så, når teknikken blev lidt mere udbredt og der var mere uddannet personale på området, lagde ud decentralt. Jeg synes altså, man skal overveje, om der er tale om nye eller gamle virksomheder, og om der er tale om ny eller gammel teknologi.